

РЕШЕНИЕ

№ 3909

гр. София, 29.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6793** по описа за **2010** година докладвано от съдия Лозан Панов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 27.07.2009 г. по НАХД № 3362/2010 г., Софийски районен съд, НК, 4 състав е потвърдил наказателно постановление № 5938/10.02.2010 г., издадено от Началника на АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на Д. Р. М. на осн. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лева и административно наказание „лишаване от управление на МПС” за срок от 1 месец за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Срещу решението на първоинстанционния съд е постъпила жалба от Д. Р. М., чрез адв. Р. Нанова, с която се моли атакуваното съдебно решение да бъде отменено, като неправилно, необосновано и постановено при нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че съдът е установил и дал вяра единствено на свидетеля по акт, като не са изяснени обстоятелствата при установяване на нарушението. Поддържа се също така, че при издаване на НП и АУАН са допуснати нарушения на чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Иска се отмяна първоинстанционния съдебен акт и отмяна на наказателно постановление № 5938/10.02.2010 г., издадено от Началника на АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР.

Ответникът по касационната жалба не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В атакуваното решение районният съд е приел, че на 22.01.2010 г. в [населено място] по Околовръстен път по моста над [улица]към [улица]около 22,19 ч. Д. Р. М. е управлявал л.а. „Опел с ДК [рег.номер на МПС] със скорост 91 км/ч. при ограничение на скоростта въведено със знак В26 - 60 км/ч., което било установено с радар TR № 4D № 421. Водачът е спрял от служители на ОПП-СДВР, които констатирали нарушението и съставили акт за установяване на административно нарушение.

Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение било издадено и атакуваното наказателно постановление № 5938/10.02.2010 г. от Началника на АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на Д. Р. М. на осн. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лева и административно наказание „лишаване от управление на МПС” за срок от 1 месец за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Тази фактическа обстановка първоинстанционният съдът е установил въз основа на събраните по делото писмени доказателства и разпита на свидетеля А. Н. Г..

С оглед на така установената фактическа обстановка по делото първоинстанционният съд е приел, че атакуваното НП следва да бъде потвърдено.

Настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно. СРС правилно е приел, че е извършено нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП за което законосъобразно е ангажирана отговорността на Д. Р. М.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени изискванията на чл.42 ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП тези на чл.57 ЗАНН, поради което твърденията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП са неоснователни. В случая както в АУАН, така и в НП съобразно чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН са посочени законовите разпоредби, които са нарушени, като освен това е налице и единство между текстовото и цифровото формулиране на административното обвинение.

В конкретния случай безспорно е установено извършеното нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП – управление на МПС с превишена скорост. Нарушението е установено с годно техническо средство от компетентни органи на ОПП-СДВР, в кръга на правомощията им. При анализа на гласните доказателства, районният съд обосновано и задълбочено е посочил по какви причини кредитира показанията на свидетеля А. Н. Г., включително относно обстоятелството, че измерената скорост от техническото средство е била действително на автомобила на касатора. В този смисъл настоящият касационен състав не възприема доводите в касационната жалба, че действителната фактическата обстановка не е установена правилно от районния съд, поради неправилна преценка на доказателствения материал.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че трафик радарът TR-4 служи за контрол на превишението на ограничението на скоростта от МПС-ва при пряка видимост до същите, в условията на интензивно движение. Ето защо правилно районният съд е приел, че радарът измерва с достатъчна селективност скоростта на МПС от

транспортния поток и регистрира най-високо измерената скорост, дата и час на нарушението и ги съхранява за определен период от време.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд - София

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.07.2009 г. по НАХД № 3362/2010 г.,
Софийски районен съд, НК, 4 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.